

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2009. augusztus

XVI. évf. 8. szám

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van...” (2 Korinthus 4,7a)

Különös edény a cserépből készült edény. A szepesi várba látogatók egy cserépedényeket, díszeket készítő házaspárral találkozhatnak. Helyben készítik edényeiket, vázáikat, ajándéktárgyaikat. Ezek látszólag egyformák, azonban mégsincs két teljesen egyforma közöttük. A férj tört magyarsággal szól a magyarul beszélőkhöz, s a feleség kitűnően beszéli a szlovákot, bár ő magyar. Most kettejük közé telepszik valamilyen formában a rideg lelkek és zavart szellemek nyelvtörvénye? Bízom benne, hogy nem! Mert az a közvetlenség és békesség, amelyik e házaspárból árad, arról beszél, hogy közöttük a szeretet törvénye a meghatározó erő. Cserépedényeket készítve tisztában vannak készítményeik törekenységével, de azzal is, hogy milyen fontos cserépedényeik tartalma, hasznossága. De bizonyára az is világos előttük, hogy készítményeik még akkor is üzenetet hordoznak, amikor összetörten használhatatlanná válnak és szemétre kerülnek. Régészek a megmondható, hogy a sírokban, valamikori lakóhelyeken talált cseréptöredékek mennyi mindent árulnak el használokról, korokról, kultúrákról. Még a tenger mélyéről előkerült cserépedények, amforák is sokszor évezredek át megőrizték tartalmukat, amelyek nem egyszer sértetlenül kerültek a késői felfedezők elé. Nagyszerű találmánya az emberiségnek a cserépedény! Vagy nem is emberi találmány? Mózes első könyve 7. versében arról olvashatunk, hogy az első cserépedényt Isten készítette. Igaz ez a cserépedény nem csupán megformált, majd napon, vagy kemencében megszilárdult vagy kiégetett agyag. Isten ugyanis az élet leheletét lehelté orrába! Micsoda különbség van a két cserépedény között! Az egyik hasznos, esetleg művészien megformált szemet, és lelket gyönyörködtető alkotás. Az Isten által készített „cserépedény” azonban nem csak ennyi. Az élet lehelete van benne. Pál apostol mindehhez még hozzá teszi, hogy az örök élet evangéliumának is ebben a cserépedényben kell megszólalnia, s mi több megjelennie. Ez valódi kincs. Olyan, amit nem lehet ellopni, amit nem emész meg a tűz. Milyen csodálatos kegyelme ez Istennek? Miközben törekeny cserépedények vagyunk, Ő a világ legdrágább kincsét helyezi el ezekben a cserépedényekben. Igaz, a korai századok embere is igyekezett elrejtetni aranyát, ezüstjét, mulandó kincseit cserépedényekben. Régészeti leletek sokasága beszél az eredeti tulajdonosok által soha ki nem ásott, elrejtett kincsekről. Isten azonban számon tartja a nekünk adott rendkívüli erőt, felbecsülhetetlen értékű kincset. Ezt nem tudják sírrablók eltulajdonítani, mert ahogyan a forma és díszítés, esetleg tartalom „beszél” a régészeknek korról,

kultúráról, régi tulajdonosokról, úgy a „cserépedényünk tartalma” mindent Teremtőnk elé tár rólunk. Ezért a „cserépedényt” nem szabad túlértékelnünk, de leértékelnünk sem. Istentől kapott. Törekeny, de rendkívüli erő van benne, s ha ennek tudatában vagyunk, akkor nem aggodalmaskodunk miatta, de nem is külsőségekkel igyekszünk értékesnek láttatni, hanem igazi maradandó értékeket igyekszünk elfogadni attól, aki azt egyedül adhatja és adja,

Újhely református temploma

mennyei Atyánktól. És arról sem feledkezünk meg soha, hogy annak, aki adta, számot kell adnunk róla! Ezért nem ejt kétségbe a világ látványos üressége, nem rettent meg a világ szerint élő ember alattomos gonoszsága, nem ejt rabul haszonlesők hízeltedése és a felfuvalkodott magamutogatása sem. Sőt arra ösztönöz minden Krisztust követőt, hogy még nagyobb buzgósággal igyekezzen az örökkévaló, Istentől kapott értékek megélésre, hogy Krisztusban megigazulva az örökkévalóság gyermekei legyünk.

Csoma L.

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 34. része

Ha azt gondolja a tisztelt Olvasó, hogy a 34. részben már a fogságból megszabadult Jeremiás szavait hallja, olvassa, nos akkor csalódnia kell. Azért nem a rabság helyén - a börtön udvarán - találkozunk Jeremiással, mert még a fogsága előtt (kb. egy évvel) mondja el azt, amit parancsolt neki az ÚR. Nem későbbi, hanem korábbi események keretébe ágyazódik az a két üzenete Istennek, amelyet itt tovább kell mondania Jeremiásnak. Az első címzett a király. Az üzenet tartalma pedig részben magyarázza, miért van később fogságra ítélve a próféta, hiszen a hatalommal bíró embernek ritkán hihetjük el, hogy önzetlenül gyakorolja hatalmát, s nem áll bosszút megsértőjén a megfelelőnek tűnő pillanatban. Még jó, hogy a földi hatalmak felett ott van Isten, különben talán már rég kipusztult volna az emberiség a bosszúállók indulata miatt.

Ha nem is fontos a prófécia elhangzásának pontos ideje számunkra, de azt jegyezzük meg a felolvasott részből, hogy a babiloni sereg és a hozzá csatlakozó pogány törzsek csapatai már Júda nagy részét leigázták. Csak két város, Lákis és Azeka tartja még magát Jeruzsálemen kívül. Most még lenne idő, hogy a király belássa, országa népétől elszakítva, utánpótlás nélkül nem szállhat szembe a hatalmas sereggel úgy, hogy esélye legyen a győzelemre. Józanésszel gondolkodva is csak akkor számíthatott könyörületre, ha megadja magát a túlerőben lévő Nebukadneccar seregének. Az ÚR üzenete tehát e döntés meghozatalát segítené elő.

Ami az első szakaszát illeti ennek az üzenetnek, az tulajdonképpen megerősítése annak, amit Isten elhatározott Jeruzsálem és Júda sorsa felől. Nincs csoda, amely által megmentené őket a pusztulástól. A királynak kell megaláznia magát, s akkor kíméletesebb lehet a győztes király a legyőzöttel és népével szemben is. S azt sem nehéz az üzenetből kiérezni, hogy e megadással olyan kegyet nyerne Cidkijjá az ÚR részéről, amely révén a viszontagságok elviselése után békességben halhat meg, királynak kijáró tisztességgel temetik el. (Nem zárható ki, hogy az eredeti szövegben lehe-

tett is ilyen értelmű utalás, szó e szakasz előtt a 4. versben, s akkor nem kellene magyarázat hozzá, hogy a királynak adott ígéret azért nem teljesedett, mert nem adta fel a harcot, nem adta meg magát, nem fogadta el az ÚR feltételeit. Amivel már többször találkoztunk e könyvben, nevezetesen a másolók pontatlansága, önkényessége, az itt is előfordulhatott. A hibát vétők akkoriban talán el sem gondolták, hogy jöhet idő, amikor olyan lelkületű emberek is lesznek, akik nemcsak egy próféta hitelességét kérdőjelezi meg pontatlanságaik miatt, hanem az ÚR létezését is. A pontosság az élet minden területén fontos, a hitélet sem lehet kivétel ez alól!)

De miért nem hallgat sem az ÚR szolgájára, sem a józan eszére Cidkijjá király? A felelet kulcsa a 27. részben érintett Babilon ellenes szövetség lehet. Nem tisztem eldönteni, milyen erőt képviselhetett kezdetben e szövetség, de látható a király elutasító magatartásából és Jeruzsálem előkelőinek e részben ez után következő cselekedeteiből, hogy mennyire megejtette gondolataikat, mennyire bíztak benne. S most arról is beszélnem kell, amit a 32. részben a földvásárlással kapcsolatosan nem említettem, mert -úgy éreztem-, itt kell beszélni róla. Jeruzsálem ostromának kezdetén ugyanis az történt, hogy a babiloni sereg egy időre felhagyott az ostrommal, bár csapatainak egy része még a város körül maradt, de a fő erőkkkel Nebukadneccar elvonult Egyiptom irányába, mert hírért vette, hogy támadásra készül ellene az egyiptomi fáraó hadserege. Ekkor mehetett volna Anatótba rokona hívására Jeremiás, ha a király el nem fogatja, s ekkor jöhetett hozzá rokona, hogy a földvásárlást a börtön udvarán megpecsételjék. De ekkor gondolhatta Cidkijjá király is azt, hogy nem fog elesni a város, hogy az ostromló sereg talán vissza sem tér, s neki nem kell megalázkodnia Nebukadneccar előtt, hanem haza hívhatja majd a már korábban elhurcoltakat is. Mert lám, Egyiptom seregei elindultak, másként nem hagyja abba Nebukadneccar az ostromot. Közvetve ugyan, de ez is arra mutat, hogy a szövetség háttérben Egyiptomot kell

feltételezni, s hogy Jeruzsálem előkelői a kelleténél jobban bíztak volt rabtartóikban, mint a szabadításukat végbe vivő, velük szövetséget kötő Istenben.

Cidkijjá elvakultságának oka az a dicsőség vágy lehet első sorban, amely a babiloni sereg veresége esetén őt Dávid és Salamon királlyal emelhetne volna egy sorba. De ha a fogságba vitteket is haza tudja hozni, akkor Mózes dicsőségéhez is méltán hasonlíthatná a maga dicsőségét. Csak azt felejtí el, hogy ezek mindhárman szüntelenül az őket elhívó Istenre figyelve cselekedtek. Számukra Isten dicsősége volt a fontos, nem a sajátjuk. Ezért kaptak Istentől dicsőséget, s nem a maguk cselekedetei szerezték azt számukra. Ezt nem feledhetjük el mi, keresztyének sem, mert Megváltónk tökéletes engedelmességének példája nemcsak követendő magatartás, hanem kötelező erejű feladat is számunkra egész életünk idejére.

Nem kerülheti el figyelmünket az sem, hogy e dicsőségvágytól megzavart ember nem arra a szövetségesére figyel, akinek hihetne, aki jóakarátát, hűségét nemzedékeken keresztül bizonyította, hanem arra a földi hatalomra, amely mindenkor csak a maga érdekét tartotta szem előtt, szövetségeseit pedig habozás nélkül alázza rabszolgává, mint azt Izrael törzsei a Mózes előtti időkben megtapasztalhatták. Ha pedig a múlt tanulságait nem veszi figyelembe, arról viszont tudnia kellett, hogy Kr. e. 605 - ben Nebukadneccar döntő vereséget mért a Nékó fáraó vezette egyiptomi seregre, így Egyiptom katonai ereje és politikai befolyása a környező országokra minimálisra csökkent. A környező országok pogány fejedelmei is kettős játékot űznek, mert tárgyalnak ugyan a Babilon elleni szövetségről, de amikor Nebukadneccar Júda ellen indul, vele tartanak. Azt sem lett volna szabad figyelmen kívül hagynia Cidkijjának, hogy Nebukadneccar nem Jeruzsálem ellen vezet először seregét, hanem Júda falvait és városait foglalja el. Nem gyors győzelem a célja, hanem leigázni akarja az országot. S amikor már csak három várost kell bevennie, akkor vonul Egyiptom felé, hogy utána járjon, van-e alapja az ellene táma-

dó Egyiptomról szóló hírek. Minthogy nincs tudomásunk arról, hogy újra nagy csatát vívott volna ebben az időben egymással az egyiptomi és a babiloni sereg, könnyen lehet, hogy csak álhírrrel vezették félre Nebukadneccart. Ha így volt, még dühösebben folytathatta az ostromot visszatérte után.

Pedig első támadása is megrettentette Jeruzsálem védőit és magát Cidkijjá királyt is. Hiszen ahogy olvassuk, elrendeli, hogy Jeruzsálemben szabadítsanak fel minden héber rabszolgát. Ez a királyi rendelet azonban nem királyi kegyként értelmezendő, s nem volt hosszú ideig tartó. De tekintsük át e dolgot részletesebben a jobb megértés végett. A rabszolgaság megalázó találmányát sok évezreden át gyakorolta az emberiség, s bizony máig nem állíthatjuk nyugodt lélekkel, hogy megszűnt, nincs ilyen a Földön. Ha pedig arra gondolunk, hogy mennyi adót kell fizetni, vagy mennyi fizetésért kell dolgozni országunként, munkahelyenként, rá kell döbennünk, civilizált formában máig jelen van e találmány emberi világunkban. De amíg a történelem könyvek többnyire arról beszélnek, hogy hogyan tette erőszakkal egyik ember a másikat rabszolgává, a Szentírás említést tesz arról, hogy rossz anyagi helyzetben végső megoldásként önként is eladhatták magukat férfiak és nők. De Isten akarata az, hogy a Törvényben legyen benne, a héber rabszolgákat hat év után szabadon kell bocsátani. (2Móz.21:3, 5Móz. 15:12-15). Ha királyi parancsra tették, akkor bizony előtte nem tartották meg ezt a rendelkezését Istennek. Ha Jeremiásnak (és a vele egyetértőknek) elsöre úgy tűnhetett, hogy a király Jeruzsálem vezetőivel együtt elindult a megtérés útján, hamarosan látniuk kellett, szó sincs erről. Mert bár „a szabadon bocsátás tényét ünnepélyes aktussal meg is pecsételik. A szövetségkötéssel kapcsolatos ősi szertartás szerint (Gen 15:9-18) a szolgatartók átmennek egy kettévágott borjú részei között, valószínűleg ilyen tartalmú esküt mondván: Úgy tegyen velem Jahve, amint e borjúval történt, ha megszegem e szövetséget” (Jub. kom.), esküjüket az első adandó alkalommal megszegik.

Ha a király parancsának oka nem a megtérés, akkor csak az, hogy a felszabadított férfiakat harcra kötelezhesse, mert most szembesül először a támadók haderejével. A jeruzsálemi előkelők pedig azért is támogatják a király paran-

csát, mert nem kell gondoskodniuk a felszabadított rabszolgáik élelmezéséről. Földjeiken nem dolgoztathatták őket az ostrom miatt, tehát feleslegessé váltak. Amikor viszont egy időre abba marad az ostrom, ők is arra gondolnak, amire királyuk, hogy talán vissza sem jön már a babiloni sereg, s Jeruzsálem előkelői érvénytelenítették a rabszolgák felszabadításáról hozott döntésüket, megtagadták a királyi parancs betartását, megszegték az ősi szertartás szerinti esküjüket. A király nem tesz ellenük semmit. De az ÚR ítéletet hirdetett Jeremiással, hiszen az esküszegők megalázták Isten nevét. Az a büntetés teljesedik be rajtuk, amelyet maguk mondtak az esküben magukra. S e büntetés már a királyra is vonatkozik.

Ima: Örökkévaló szent Isten, mindenek Ura, kit mi gyarló teremtményeid Atyánknak szólíthatunk szeretett Fiad, Jézus Krisztus által! Megköszönve meg-

tartó kegyelmes szeretetedet, el nem évülő tanításodat, töredelemmel gondolkodok arra, milyen sokszor tervezek a Te terveidet figyelmen kívül hagyva, bízok másokban, pedig a Te hatalmában kellene vetnem minden bizodal-mam, s amikor már csak rossz és rosszabb között választhatok, vak reménnyel a mégrosszabb felé indulok. De jó, hogy Krisztus érdeméért kínálsz a kegyelmet, hogy Szentlelked erejével megragadsz, és nem hagysz a bűn szakadékába zuhanni. Kérlek azért most is, engedd, hogy a Te akaratod legyőzze az én gyarló vágyaimat, hogy Fiaid példája szerint szeretetben és engedelmesen járjam földi utamat. Igéd tanítson és erősítsen, hogy fogadásaimat megtartsam, hogy hű maradjassak Hozzád mindhalálig! Krisztus érdeméért kérek, hallgass meg és vezess szent országod felé másokkal egyetemben! Ámen.

- id. f.-

BIBLIAOLVASÓ

u e z é r f o n a l

1.	K.	2Krón 3	S Z E P T E M B E R	Galaták 1, 1-5
2.	Sz.	2Krón 4		Gal 1, 6-9
3.	Cs.	2Krón 5		Gal 1,10-14
4.	P.	2Krón 6, 1-21		Gal 1,15-19
5.	Sz.	2Krón 6,22-42		Gal 1,20-24
6.	V.	2Krón 7, 1-10		Gal 2, 1-5
7.	H.	2Krón 7,11-22		Gal 2, 6-10
8.	K.	2Krón 8		Gal 2,11-14
9.	Sz.	2Krón 9, 1-12		Gal 2,15-21
10.	Cs.	2Krón 9,13-31		Gal 3, 1-5
11.	P.	2Krón 10		Gal 3, 6-14
12.	Sz.	2Krón 11		Gal 3,15-18
13.	V.	2Krón 12		Gal 3,19-29
14.	H.	2Krón 13	Gal 4, 1-7	
15.	K.	2Krón 14	Gal 4, 8-11	
16.	Sz.	2Krón 15	Gal 4,12-20	
17.	Cs.	2Krón 16	Gal 4,21-31	
18.	P.	2Krón 17	Gal 5, 1-6	
19.	Sz.	2Krón 18, 1-13	Gal 5, 7-12	
20.	V.	2Krón 18,14-34	Gal 5,13-15	
21.	H.	2Krón 19	Gal 5,16-21	
22.	K.	2Krón 20, 1-19	Gal 5,22-26	
23.	Sz.	2Krón 20,20-37	Gal 6, 1-5	
24.	Cs.	2Krón 21	Gal 6, 6-10	
25.	P.	2Krón 22	Gal 6,11-14	
26.	Sz.	2Krón 23	Gal 6,15-18	
27.	V.	2Krón 24, 1-14	1Timóteus 1, 1-7	
28.	H.	2Krón 24,15-27	1Tim 1, 8-11	
29.	K.	2Krón 25, 1-16	1Tim 1,12-17	
30.	Sz.	2Krón 25,17-28	1Tim 1,18-20	

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Mit csinált Kálvin születésnapjai tájékán? (2009-07-30)

Egy biztos, nem önmaga ünnepeltetésével foglalkozott. Az ekd németnyelvű Kálvin-honlapján sorozatot olvashatunk, melynek címe: Mit csinált Kálvin?, éppen az adott naptári napon. Ha erre rálapozunk, megtudunk néhány információt arról, hogy a különböző években születésnapján, július 10-én, illetve az a körüli napokban mivel is foglalatzkodott a napi teendőin túl. Internetes cím: www.ekd.de/calvin/leben/tagebuch - Például 1549. július 09-én, születésnapja előestéjén levelet írt Farel lelkésznek Neuchatelbe, melyben leírja: levelet kapott az angol lord-protektortól, akinek felesége gyűrűt küldött tisztelete jeleként neki, a közeledő születésnapra. – 1550. július 10-én hosszú levelet küld Normandiai Laurentnek Genfbe, aki hugenotta menekült volt Kálvin szülővárosából, Noyonból, ezzel a tőle szokatlan személyes vonatkozású dátumozással: „Genf, 1550. július 10-én, születésnapomon”. Benne a kivándorló hugenották fájdalommal foglalkozik, s bátorítja őket. Beszámol arról, hogy a hugenották vigasztalására (is) könyvet ír, ami ha igazán jól sikerül, akkor talán idejekorán történik meg ez. – 1561. július 11-én, egy nappal születésnapja után levelet ír James Stuartnak, V. Jakab király fiának, Stuart Maria testvérének Párizsba. Ebben örömet fejez ki, hogy a reformációhoz csatlakozott, de egyúttal sürgeti őt, hogy energikusabban munkálkodjék a reformált hit skóciai elterjesztésén. Részletesebben a HÁTTÉR rovatban olvashatunk majd erről a témáról. (ekd.ch – Calvins Lebenswerk in seinen Briefen, Tübingen, 1909. I-II. kötet – 2009-07-29 – dr. békefy

Ha a léleknek nincs vasárnapja... (2009-07-30)

(Hof) – Ha a léleknek nincs vasárnapja, kiszárad – jelentette ki a nürnbergi pszichológus és neurológus, Frank Erbguth professor július 19-én a hofi protestáns Szent Mihály-templomban. Abban a sorozatban fejtette ki véleményét a professor, amelyik a vasárnap megszentelésének kérdését járja körül gazdasági, társadalmi és orvosi szempontból. A professor szerint a vasárnapi pihenő kifejezetten jót tesz a léleknek. A vasárnapok és ünnepnapok nélkülözhetetlenek nem csak az élő egyház számára, hanem a normális családi és társadalmi élet számára is. (idea.de – 2009-07-29 - dr. békefy

Ortodox templom a Lenin-mauzóleum helyén? (2009-07-28)

(Moszkva) – Moszkvában a Lenin-mauzóleum helyén ortodox templomnak kell állni – jelentette ki az egyik orosz sajtóügynökségnek Leonyid Szimonovics, az „Ortodox Fáklyvivők Egyesülete” elnöke. Az Isten házána a létrehozása ezen a helyen azt mutatja, hogy az isteni előrelátás előbb vagy utóbb megsemmisíti a „Sátán, azaz Lenin” templomát. Az új templom egyben jel arról, hogy a régi helyén új Oroszország jött létre, ezért ezt a templomot a hatalmas ország sok-sok újkori mártírja emlékére is ki kell alakítani. Az újjáépített templomot a jekatyerinburgi templom másolataként akarják megépíteni, az utolsó orosz cár, II. Miklós tiszteletére, akit szentként tisztelnek az orosz ortodox egyházban. (apic/rv – 2009-07-28 – dr. békefy

Észak-Korea: nyilvánosan kivégeznek egy keresztyén nőt (2009-07-27)

(Phenjan) – A Nemzetközi Emberjogi Szervezet adatai és információi szerint Észak-Koreában bibliaterjesztés miatt nyilvánosan kivégeznek egy keresztyén nőt. A 33 éves keresztyén nőt, Ri Hyon-Okot még azzal is vádolják, hogy Dél-Korea és az USA javára kémkedést folytatott hazájában. (idea.de – 2009-07-25 - dr. békefy-röhrig klaudia –

A Holdon is Isten szeretetét tapasztaltam (2009-07-23)

(New York) – Negyven évvel ezelőtt, 1969. július 20-án lépett először a világtörténelem során ember a Holdra. Az amerikai Apollo-11 asztronautája, Neil Armstrong ekkor mondta az azóta elhíresült mondatot: „Ez ugyan egy kis lépés egy embernek, de hatalmas ugrás az emberiségnek”. Visszaemlékezései során korábban pedig ezt írta le: A Holdon is Isten szeretetét tapasztaltam meg. (idea.de – 2009-07-20 – dr. békefy

A Zsinati Tanács nyilatkozata a nyelvtörvényről

“Távol áll Jézus Krisztus minden néphez anyanyelvén szóló evangéliumának szellemiségétől” (2009-07-10)

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinati Tanácsa sajnálattal és csalódottsággal veszi tudomásul, hogy a Szlovák Köztársaság Nemzeti Tanácsa megszavazta az államnyelvről szóló törvény módosítását. Egyházunk tagjainak döntő része Dél-Szlovákia területén lakik. Mindennapi tapasztalataink alapján bátran mondhatjuk, hogy az államnyelv védelmének megerősítése nem a szlovák anyanyelvű polgártársainkat segíti, hiszen nyelvüket eddig is használhatták az élet minden szegmensében, hanem a más nemzetiségűeket bizonytalanítja el még jobban anyanyelvük használatában.

Erkölcseleg elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a törvény olyan területeken is erölteti a szlovák nyelv használatát, mint például az orvos-beteg kapcsolat, ahol nem valami elvont nemzeti érdeknek, hanem a beteg érdekének kell érvényesülnie. A módosítás egészen távol áll Jézus Krisztus - minden néphez anyanyelvén szóló és a nemzetek között igazságot hirdető - evangéliumának szellemiségétől, de ellentétben áll a Szlovák Köztársaság nemzetközi kötelezettségvállalásaival is (pl. a Regionális és Kisebbségi Nyelvek Európai Chartájával); ráadásul visszaköszön benne a kormány képviselői által is bírált 19.

századi nemzetiségi politika - csak a szerepek cserélődtek fel.

Mindezek ellenére egyházunk továbbra is arra törekszik, hogy a magyar, a szlovák és más ajkú hívek otthonra leljenek benne és anyanyelvükön vehessenek részt szolgálatában, mert erre kötelez bennünket az evangélium és a reformáció hitelvei. Elvárjuk az állami szervektől is, hogy az államnyelv védelméhez hasonlóan törekedjenek arra, hogy az állampolgárok élhessenek a nemzeti kisebbségek nyelvének használatáról szóló törvényben biztosított jogaikkal. Sajnos éppen az államigazgatás részéről a leggyakoribb ezen törvény rendelkezéseinek megsértése vagy negligálása. Reménységgel vagyunk afelel, hogy a kormányzat a jövőben hathatós lépéseket tesz azért, hogy minden állampolgár (legyen bármilyen nemzetiségű) otthon - és másokkal egyenjogúnak - érezhesse magát Szlovákiában, hiszen valójában ezt kívánja az állam érdeke. Buzdítjuk egyháztagjainkat, hogy szabadon vállalják nemzeti hovatartozásukat és bátran éljenek az alkotmány és más törvények által biztosított anyanyelvhasználati jogukkal, hiszen csak az egészséges öntudatú ember tudja tisztelni és felebarátjaként szeretni a másikat. "Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét" (2Tim 1,7).

Komárom, 2009. július 9.

GYÜLEKEZETEINK életéből

2009. június 28-án a gyülekezet gyermekei hitükről és a hitoktatás eredményeiről tettek bizonyosságot a hittanvizsga alkalmából a hívek jelenlétében. Ez alkalommal 26 gyermek mondta el történetekkel, hitvalló énekekkel mindazt, ami az egész elmúlt iskolai esztendő jelképezte, visszatükrözve ezzel a tudást, amelyet elsajátítottak a közösen eltöltött hittanórák során. Ezután, immár hagyományosan, a helyi nőszövetség szervezésében, jó hangulatú teadélutánon vettek részt a vizsgázók, amely méltó befejezése volt az ünnepségnek.

Perbenyik

Perbenyik

2009. július 5-én a „Világ Világossága” – paksi református alapítvány képviselői látogattak el a gyülekezetbe. A délelőtti istentisztelet folyamán Lenkeyné Teleki Mária lelkipásztor, Kern Sándor gondnok, és Gutai István nejevel egyetemben köszöntötték az egybegyűlteket, és átadták az adományukat. Az ünnepi istentisztelet után baráti beszélgetés, a községben tett séta és közös ebéd következett, amely során a határ túlóldaláról érkezett testvérek tanúi lehettek a gyülekezet vendégszeretetének.

Egyházmegyei tisztújító közgyűlés - Nőszövetség

2009. július 19-én ünnepi istentisztelettel kezdődött meg a Zempléni Egyházmegye Nőszövetségének tisztújító közgyűlése. Az igehirdetési szolgálatot Györky Szilvia végezte, az Eszter 4:1-

magára vállalta azt a feladatot, amelyet rajta kívül más nem végezhetett el, és ezzel tett bizonyosságot Isten iránti hűségéről, s elhárította a bajt a nép fejről. Az országos elnök e szavakkal

Megemlítette azokat a szolgálatokat, buktatókat és sikereket, melyek egy kerek egészé formálták a vezetőséget, és megerősítették elhatározásukat, hogy a nők sok áldást hozhatnak a gyülekezetek életére, ha a kellő helyen és időben cselekszenek, az Úrtól kapott megbízatás szerint.

Ezután Szabóné Kozár Éva lelkipásztor virágcsokorral köszönte meg a leköszönő elnökasszony eddigi szolgálatát. A perbenyiki énekkar szolgálata után a tisztújítás következett, amely a következő eredménnyel zárult:

Zempléni egyházmegye nőszövetségi elnöke: Tóbiás Irén

Alelnök: Kondás Aranka

Titkár: Spisák Mária

Pénztárnok: Andaházy Lívía

Számvevő: ??????????

A megválasztott vezetőség egyes tagjai megköszönték a jelenlevők bizalmát, majd a közgyűlést Molnár Elemér esperes imádsággal rekesztette be. A már hagyományos szeretetvendégség szolgálatáért a közgyűlés tagjai Isten áldását kérik az áldozatkész nők szolgálatára, akik által az Ő szeretetének fénye ragyog ránk a hétköznapokban.

-gysz-

4 verseinek alapján, kiemelve az asszonyi szolgálat fontosságát ebben a világban. Az ige figyelmeztetését hangsúlyozta, mely arra biztat, hogy az asszonyokban legyen bátorság betölteni azt a helyet, amelyre asszonyi mivoltuk rendelte őket, bár sok nő a mai világban nem akarja vagy nem tudja elvégezni azt a szolgálatot, mellyel Isten bízta meg, amikor asszonnyá teremtette. Eszter személye ebben lett példaértékű, amikor -sok más mai nőhöz hasonlóan - nem volt más választása, és el kell fogadnia a rábízott feladatot, hogy megmenthesse népét. Eszter példája bizonyítja, hogy a nő igazi szépsége az eszében rejtőzködik, ha okosan él a rábízott javakkal, feladatokkal.

Az igehirdetés szolgálata után Fülöp Angéla, országos elnök köszöntötte az egybegyűlteket az Eszter 4 fejezete alapján, kihangsúlyozva azt, hogy Eszter abban is okos volt, hogy

buzdította a jelenlevőket, hogy merjenek szolgálatot vállalni, és cselekedni, mert a nők szolgálatától sok függ a keresztyén gyülekezetekben.

Ezután Tóbiás Zoltánné, leköszönő egyházmegyei elnök vette át a szót. Beszédében méltatta az elmúlt 15 évet, amely során sok küzdelem szegélyezte a szervezetté csoportosuló nők útját.

„Adjon nekem magyarázatot arra, miként volt lehetséges az, hogy Jónást elnyelte a cethal?” – Kérdezi az evangélistától egy hitetlen akadémikus. „ Én ezt megmagyarázni nem tudom, - feleli a lelkész, - hiszem, mert a Bibliában meg van írva. Még azt is elhinném, ha úgy lenne megírva, hogy Jónás nyelte el a „ nagy halat, legfeljebb majd megkérdezném Jónástól majd a mennybe.” – „ De ha Jónás nem lesz a mennybe ? .. - kérdezi tovább a kötekedő. „ Akkor majd maga kérdezi meg!”

Beküldte Erdélyi Zoltán

REFORMÁTUS
Újság

Gyülekezeti tájékoztató, kiadja és terjeszti a Deregyői Református Keresztyén Gyülekezet.

Szerkesztőség: Fülöp Sándor (főszerkesztő) • Kraus Viktor (szerkesztő)

Györky Szilvia (felelős szerkesztő) • Hudák Katalin (gépi tördelés) • Nyomja: MS-PRINT

Cím: 076 74 Drahňov-Deregyő 216, Tel.: 056/6282560, Fax: 056/6395396, E-mail: csoma@copusnet.net

Megrendelhető a Református Lelkeszi Hivatalokban vagy az újság címén • Reg. szám 11/94.

A spiritualitás és a vallásgyakorlás szerepe a lelki egészségben

2009. június 16-án a református egyházi alapiskola éttermében Milen Erzsébet, feledi lelkipásztor „A spiritualitás és a vallásgyakorlás szerepe a lelki egészségben” címmel tartott előadást, melyen gyülekezetünk presbiterei és iskolánk pedagógusai vettek részt. Az előadás témája a mentálhigiéné volt, az, hogyan őrizhetjük lelki egészségünket.

Napjainkban nagyon sokat foglalkoznak ezzel a problémával az orvosok, pszichológusok, mert egyre több a lelki sérül ember. A különféle terápiás kezelésekkel, gyógyszerekkel, tanácsadásokkal azonban nem mindig érik el a kívánt eredményt.

A tiszteletes asszony elmondta, hogy a hit gyakorlása mivel és hogyan támogatja lelki egészségünket – szembeállítva azzal a tudományos felfogással, mely szerint a valóság negatív hatással van az emberi lélekre. Felmérések bizonyítják, hogy a vallásosság visszazorításával mennyire elszaporodott a bűnözés, lelki betegség, deviancia. A hitben élő emberek között viszont sokkal kevesebb a lelki

beteg – depressziós, az alkoholista, ritkábban fordul elő a szív- és érrendszeri megbetegedés. Tehát a vallásgyakorlás egészségvédő faktornak bizonyult. A mély hit, az átélt valóság hatalmas erőtartalmat biztosít egyénnek, közösségnek. A közösséghez tartozás érzése segít a krízisek megoldásában, a fájdalmak elviselésében. Sok-sok példát sorolt fel, szülőfaluja szokásaira visszaemlékezve, de a mostani gyülekezetének az életéből is.

A vallásgyakorlás során kiemelt szerepe van az imádságnak, éneklésnek és az istentiszteletnek. Az imádság jelenti a kifelé- és befelé fordulást, a lelki tisztálkodást, erősíti a küzdőképességet, s feszültségoldó hatással bír. Imáinkban minden dolgunkat Isten elé vihetjük, tőle kérhetünk el, és tőle fogadhatunk el minden áldást, és mindenért neki adhatunk hálát. Ő képes enyhíteni testi és lelki fájdalmainkat, és erőt tud adni ezek elviseléséhez. Ha imában megvalljuk bűneinket, Ő megbocsátja, az Úr Jézus vére megtisztít minket minden szennytől, minden

lelki tehertől. Ez a tudat olyan boldog érzéssel tölti el az ember lelkét, hogy ujjongva örülhet szabadító Istenének.

A templomi éneklés Isten legsodálatosabb adománya, mert a zene sok rossz gondolatot elűz. Luther Márton szerint, a sátánnak ez nem tetszik, sőt, dühös ellensége a templomi éneklésnek.

Az istentisztelet kapcsolatot teremt az érzékelhető és természetfeletti világ között, rendszert ad az életnek, strukturalja az időt, kiszámíthatóvá teszi a jövőt Isten ígéje által. Közösségi élményt ad, rítusokat és szimbólumokat ad az embernek, az egymással és Istennel való kapcsolat teljesebb megértéséhez. Az istentiszteleten jelen van maga a spirituális vezető.

Így összegezte előadását Milen Erzsébet, melyet élénk beszélgetés és szeretetvendégség követett. E sorok írója is elmondta, hogyan gyógyult ki a súlyos depresszióból, Isten segítségével. A 62. zsoltár szerzőjével vallom én is: „Csak Istenben nyugszik meg lelkem, tőle van az én szabadulásom.” (Zsolt 62:2)

Mixtaj Johanna

Lelkésztalálkozó Zemplénben (2009-07-02)

2009. június 26-án, Zemplénben a határ két oldalán lévő Zempléni Református Egyházmegyék lelkészeinek közös találkozója került sor, ami nem csupán a határok átjárhatóságában erősítette meg a jelenlévőket, hanem abban is, hogy szorosabb kapcsolat van a két, vagyis a magyarországi és szlovákiai zempléni, az egykori Alsó-Zempléni és Felső-Zempléni református egyházmegyék között, mint azt sokan gondolnák, mint amely kapcsolatokat határokkal, évtizedes elszakítottsággal meg lehetne szüntetni. Nagy megerősödése lehetett ez annak a mintegy 60 református lelkipásztoroknak, akik az elmúlt évben először megszervezett magyarországi találkozó után, most az egyházmegyéinknek, sőt az egész régióknak nevet adó egykori vármegegyesékhelyre, Zemplénbe ellátogattak.

A találkozó kezdetén Börzsönyi József, szerencsi lelkipásztor, a magyarországi Zempléni Egyházmegye esperese hirdette az ígét felvetve a kérdést, hogy bár a jelenlévők egy nyelvet beszélnek,

de vajon értik-e egymást. Az igehirdetés után a helyi lelkész, Szaszák Malvin köszöntötte a vendégeket a gyülekezet templomában, majd beszámolt a templom és gyülekezet történetéről elmondván azt a tény is, hogy a kis egyházközség vágya az, hogy a nagyon rossz állapotban lévő műemlék templomát felújítsa. Ezt követően Molnár Elemér, királyhelmeci lelkész, a szlovákiai Zempléni Egyházmegye esperese a jelenlévőket a község kultúrházába hívta, ahol folytatódott – ahogyan azt a jelenlévő lelkészek nevezték – a „két zempléni egyházmegye” találkozója.

Bogoly János már a kultúrházban mutatta be Zemplén múltját, jelenét, történelmét, állapotvilágát, egykori értékeit és mai kincseit. Az előadásból is nyilvánvalóvá vált, hogy milyen szoros kapcsolat van a határ két oldalán lévő területek között, s hogy bár határt húztak, de a zempléni tájegységet, e természetes régiót nem lehet művileg szétszabdalni. A képekkel is tarkított előadást követően

az egybegyűlt lelkészek bemutatkozására került sor, melyben nem csupán azt a települést, gyülekezetet mutatták be a jelenlévők, ahonnan érkeztek, hanem számos esetben utaltak a meglévő személyes, vagy éppen gyülekezeti kapcsolatokra, kötődésekre, de többen szóltak a gondokról, problémákról, nehézségekről ugyanúgy, mint a gyülekezetekben megélt örömteli alkalmakról, pillanatokról.

A bemutatkozás után a kultúrházból átvonultak a találkozón nagy számban résztvevő lelkipásztorok az egykori vármegegyeházba, ahol a találkozó alkalmából szervezett kiállítás volt megtekinthető.

Molnár István

“Állj az Úr házának kapujába...” (Jeremiás 7:2 a)

Templomszentelés – Újhely

Isten irgalmának megnyilvánulása az, amikor a mai világban nem egy gyülekezet széthullásáról és megfogyatkozásáról hallunk, hanem arról, hogy egy gyülekezet építkezni kíván nem csupán lelki téren, hanem egy templom építésének terve fogalmazódik meg hit által gondolataiban. 2009. július 26-án egy ilyen terv sikerre vitelét ünnepelhetjük meg az újhelyi gyülekezetben, ahol templomszentelésre igyekeztek a hívek.

Az ünnepség délelőtt tíz órakor kezdődött, a templom bejáratánál, ahol Kalinič Márta gondnok köszöntötte a püspök urat és az egybegyűlteket. A gyülekezet egy zsoltár eléneklése után áhítattal figyelte, ahogyan Fazekas László püspök ünnepélyesen megnyitja az új templom ajtaját.

A templomba belépve elcsendesedtek a hívek, meglátva az Úr házában nemes egyszerűségét, a részletekben megnyilatkozó széperzék jeleit, amely külső jegyek már magukban is azt sugározzák: ez a ház nem egy üres épület, hanem egyházunk patinás templomaihoz hasonlóan, itt is az Igére figyelhet az, aki hittel kívánja hallgatni az Úr üzenetét.

Igével Molnár Elemér esperes szolgált a Jeremiás könyve 7:1-11 verseit olvasva, majd az igehirdetés előtti ének után Fazekas László püspök a Máté evangéliuma 21:12-14 alapján végezte az igehirdetés szolgálatát. Beszédében kihangsúlyozta az Ige figyelmeztetését, miszerint a hívó ember nem elégedhet meg azzal, hogy csupán a templomban kegyes és áhítatos, hanem ha valóban meg akarja szentelni a templomot, úgy egész életében el kell kerülnie a bűnök útját. Az új templomba a gyülekezet élő szolgálata hoz életet és megszentelést.

Az igehirdetés után a püspök megáldotta a templomot, a templomszentelési áldással. Ezután a jelenlevők meghallgatták 122. zsoltár feldolgozását a helyi (ökumenikus) énekkar szolgálata által. A rendezvény következő pontjaként egyházunk nyugalmazott püspöke szólt a jelenlevőkhöz, majd átadta a presbitereknek és a község előljáróinak az emléklapokat, melyek által a gyülekezetet megköszöni az áldozatos segítőkészséget, amely igyekezetüknek sajátja. Az énekkar szolgálata után (392. dicséret) a gyülekezet egyik fiatal tagja, Gočík Szilvia állt ki bátran a nagy vendégsereg elé, s szavalta el Túrmezei Erzsébet egyik versét.

A helybeli lelkipásztor, Sallai Tibor részletes beszámolója zárta az ünnepi

összejövetelt. A lelkipásztor felolvasta a Zsoltárok könyve 48:10 versét: „Jóságodról elmélkedünk templomodban, ó Isten.” A beszámolóból kitűnt, hogy a gyülekezet nem csupán a szavak embereinek közössége, hanem valóban a tettek mezejére léptek. A lelki éhség is hajtotta őket, hiszen amíg nem épült fel a templom, addig a község ravatalozójában gyülekeztek, s hallgatták az Igét. Maga az építkezés 2007 májusában kezdődött meg, s az utómunkálatok a templomszentelést megelőző néhány napban is tartottak. S valóban összefogott a mintegy 120 lelket számoló gyülekezet, amikor jelentős összeggel járult hozzá a kiadásokhoz. Köszönet illeti mindazokat a gyülekezeteket is, amelyek szívügyüknek tekintették a templomépítés megsegítését, nem utolsósorban az újhelyi polgár-

mesteri hivatalt, vállalkozókat, híveket és nem-egyháztagokat, és más adakozó testvéreket, ugyanakkor a lelkipásztor hangsúlyozta: az, hogy mindez megtörténhetett, a szándéktól fogva a megvalósulásig, azért egyedül Istené a dicsőség.

A részletes beszámolót követően az újhelyi énekkar elénekelte a Hallelujah énekeskönyvből ismert 243. ének feldolgozását, majd a gyülekezet a 200. dicsérettel adott hálát a Mindenható Istennek az Ő újjáteremtő munkájáért. A színvonalas műsort színvonalas ebéd követte a helyi kultúrházban. A helyi lelkipásztort és egyházunk előljáróit itt köszöntötték az újhelyi gyülekezet tagjai, virágcsokorral, ajándékkal.

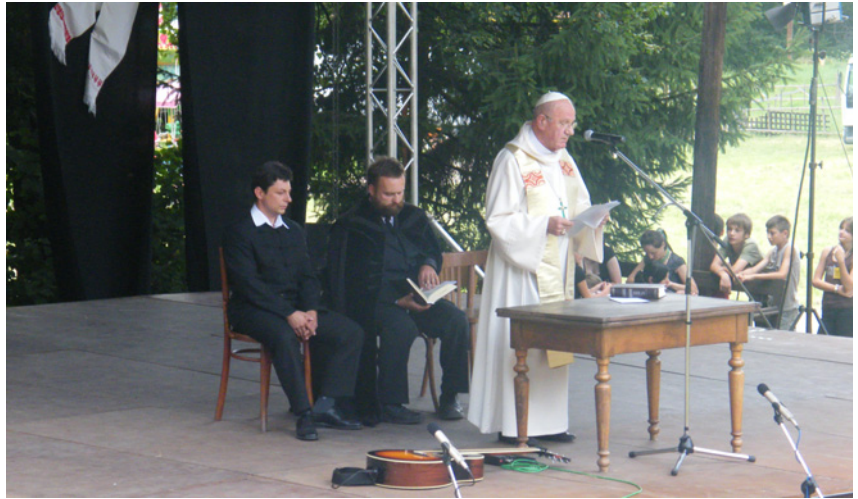
„Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127:1)

-gysz-

Gombaszög

2009. július 12-én Gombaszögön a Csemadok 51. Országos Kulturális Ünnepe keretében, (50 év után) ökumenikus istentiszteletre került sor, melyen Bartal Károly Tamás jászói apát, Molnár Árpád rozsnyói és André János szilicei (Szalócra beszolgáló) lelképásztor szolgált. A köszöntés után a „Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít...” éneken keresztül próbáltunk Isten előtt elcsendesedni. Az evangéliumból Jézus tanítványaihoz intézett küldő szavára figyelhattunk, amely alapján az apát úr arról szólt, hogy az Úr ma is küld a misszióra és a katechézisre, majd az „Atya, Fiú, Szentlélek, készíts szent Igédre...” kezdetű énekkel fohászokdtunk. A vihar lecsendesítésének történetéből megláthattuk

Mindenható Urunkat, akihez mi is kiálthatunk életünk viharaiiban, a különféle szelek és a népek tengerének tombolása közepette is. Pál apostol szavaiból pedig útmutatást kaphattunk, melyek a kegyelmet láttatták velünk, mint

megoldást életünkre, a szabadulás, szabadság és az üdvösség útját a hit által. Az istentisztelet imádsággal, az Úri ima közös elmondásával, áldáskéréssel és nemzeti imádságunk eléneklésével zárult. Dicsőség érte Istennek!

Köszöntő

Isten iránti hálával, 95. életévének betöltése alkalmából, ezúton is köszöntjük id. **Csunyocskát Istvánt**, aki éveken keresztül presbiter, 1995-ig pedig gondnoka is volt a szalóci gyülekezetnek. Örülünk, hogy Isten kegyelme ennyi időn keresztül gondját viselte, hordozta, nagy nyomorúságok, a háború közepette és a szolgálatban is megtartotta. Az Úr áldását kérjük és kívánjuk ezután is életére.

a szalóci anyaegyház és a vígtelkei leányegyház gondokai, presbitériuma, egyháztagjai és beszolgáló lelképásztora

Vígtelkek

2009. június 28-án ünnepi istentiszteletre került sor a VIII. falunapok alkalmából Vígtelkén, a református templomban, melyen Nt. Szabó László gömörhorkai lelképásztor, a gyülekezet volt lelkésze, hirdette Isten Igéjét Jézus szavai alapján a Mt 18,1kk-ből.

Ezt követően A helyi lelkész az úrasztalától hangsúlyozta mennyire találóak ezek az igék és a prédikáció, amely nagyon is személyesen érinti a helyi szalóci és vígtelkei gyülekezeteket, amelyekben jelenleg nem folyik hitoktatás. Ugyanakkor megemlítette, hogy van jó példa is a gyerekek imádságos nevelésében, tanításában, s ezt számon kell tartanunk. Így köszöntötte az Úrasztalától, majd pedig kimenéskor az egész gyülekezet Csunyocskát Ildikó tanítónőt, aki azon a napon töltötte be 70. életévét. Az alkalom a nemzeti imádsággal zárult, ami után szeretetvendégségre és a falu szülötteinek találkozója került sor a kultúrházban.

A válság korában

Folytatás a májusi számból

Az egyház lehetséges válasza

Tragikomikus, hogy amíg minden erőnket arra kellene összpontosítanunk, hogy reflektorként előre mutassunk, választ adjunk az emberek egyre konkrétabb és egyre jelentősebb kérdéseire, mi még csak most kezdünk hozzá a 20 évvel ezelőtti múlt feldolgozásához. Most kezdjük feldolgozni az ügynöklelkész kérdéskörét, most merünk komolyabban szembenézni kishalak és nagy nevek kevésbé tetszetős múltjával, persze ezt is a szent dilettantizmus bájos testvériségében.

Magától értetődően hihetetlenül fontos lenne tisztázni a múltat, néven nevezni a bűnt, rehabilitálni az áldozatokat, és szembenézni azokkal a lelkipásztorokkal, akiktől ma is kérnek egy-két elvtársi szívesseget. De eközben nem feledkezhetünk meg a máról vagy a holnapról sem.

Félő, hogy amint elsuhant fölöttünk két évtized, és ma már talán az egyetlen társadalmi közeg, ahol alapjaiban sem történt meg a rendszerváltás, az egyház, úgy suhan el fölöttünk az előttünk álló idő is, és így maradunk le a lehetőségekről – ti. hogy betöltsük társadalmi küldetésünket, missziókat (küldetésünket) itt és most.

Éppen ezért úgy tűnik, azok gyülekezetek, amelyek valóban mai válaszokat akarnak adni a mai kérdésekre, és nem szeretnének az események után kullogni vert hadként, némileg magukra maradnak, és a maguk erejéből kell megfogalmazniuk hitvallásukat, hitbéli felismeréseiket, érthető és alkalmazható válaszokat, amit a nem hívők is úgy értenek, ahogy mi akarjuk elmondani nekik...

Érdemes néhány keresztyén alapértéket kidomborítanunk, amelyből egyre kevesebb látszik az Istentől eltávolodó világban, ugyanakkor egyre inkább figyelemre méltó lesz azok számára, akik „éhezik és szomjúhozják az igazságot”. Mert egyre hangsúlyosabb az ige: „a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését”. (Rm 8,19) De ehhez Isten fiainak kell lennünk. De kikről beszél így az Írás? Azokról, „akiket Isten Lelke vezérel”. (Rm 8,14)

Egyre nagyobb szükség van arra, hogy gyülekezetünkben Isten Lelkének vezetése még kézzel foghatóbb, még erősebb lehessen. Egyre jobban felértékelődik a szerepe az imádságnak – a szó eredeti értelmében –, a tiszta tanításnak, a közösséggyakorlásnak, a hitvalló életnek és a gyülekezet belső életében megjelenő

áldozatvállaló szeretetnek: a diakóniának. Legalábbis valahogy így látjuk az első keresztyének életében.

Érdekes, hogy a Bibliában a gyülekezetek tagjai egészen komoly biztonságban érezhették magukat még anyagi téren is. Egymás terhének hordozása (Gal 6,2) hitbéli és nem gazdasági kérdés volt. A krisztuskövetéshez tartozott. A mai kor embere számára önmagában vett bizonyoságtétel a szolidaritás. A pénzvallás énközpontúsága ezt nem teszi lehetővé. Ezért fog egyre jobban felértékelődni ez a szemlélet, ez a magatartás. Persze az előttünk álló idő megméri a gyülekezeteket, hívő embereket, hiszen a mi korszakunkban egyre világosabb lesz: „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak”. (Mt 6,24) [A Mammon a pénz istene.]

A hívők szolidaritása, tettekben megnyilvánuló – egymás iránti – áldozatvállaló szeretete, felelőssége hihetetlenül fel fog értékelődni, és erősebb igehirdetés lesz minden prédikációnál. Erre oda fog figyelni mindenki, aki lát bennünket, és felismerhetőbbé válik egy másik érték, amely ahhoz az élő Istenhez vezet közelebb, aki „teremtette az eget és a földet, és bölcsen igazgat mindeneket”. Mert ez az Úr valódi válaszokat és valódi biztonságot ad. Ez a biztonság az, amelyből a holnap emberének egyre kevesebb lesz. Érdekes tapasztalat, hogy mióta a temetési szertartás elvégzéséért nem kérünk pénzt (amúgy teljességgel elfogadhatatlan, hogy mások tragédiájából bárki személy szerint vagyonosodhasson), sőt, mi adakozunk azért, hogy anyagilag a gyászoló család mellé anyagilag is odaállhassunk, azóta többeknek vált érthetőbbé az adakozás felelőssége, fontossága és hitvallásjellege. Ahogy anyagi javaink a helyükre kerülnek, cél helyett eszközzé válnak, és életünk célját valóban Az töltheti be, Akinek ott van a helye, önmagában is bizonyoságot teszünk – ha másról nem, legalább arról, hogy a pénz számunkra nem isten.

A válság mint lehetőség

Így tekintve a megváltozott helyzetre, ki mondhatjuk, a jelenlegi világrend összeomlása, széthullása nem fenyegető veszély, hanem hatalmas lehetőség a keresztyén – azaz Krisztust az általa mutatott értékek mentén követni akaró – gyü-

lekezetek számára. Gondoljunk csak végig! Vajon nem mi voltunk-e, akik évtizedes panaszáradattal tekintettünk előre bénító kilátástalansággal, és igyekeztünk kapaszkodókat keresni a családok és közösségek tömeges széthullása, a rendkívül hideggé és szeretetlenné váló kapcsolatok, az értékek először viszonylagossá válása, majd valóságos eltűnése, a szülői tisztelet elvesztése, a munkahelyek tönkremenetele, a televízió-műsorok színvonaltalansága, a saját kultúránk elvesztése, az emberek elembertelenedése, az élet értékének pénzzel mérhetősége, a fogyasztói kultúra döbbenetes hatása, a környezeti ártalmak minden eddigig meghaladó mértéke miatt – hogy csak hirtelen párat fogalmazzak meg. Nos, amit most látunk, az ennek a világrendszernek az összeomlása.

Tényleg sajnáljuk...?!

Természetesen látható, lesznek nehéz pillanatok. Lesznek áldozatok is. Megmérgettetünk, és ezt lehet, nem könnyű „túlélni”. De vajon nem ilyen pillanatokot éltek-e át az első keresztyének a Római Birodalomban? Vajon nem így kellett szembenézniük bálványvadásokkal, a világi birodalom méretéből és jellegéből adódó globalizációval, a kis méretű gyülekezetek sajátosságaival stb.? Milyen különös így elolvasni egy-egy evangéliumot, az ApCselet, vagy valamelyik apostoli levelet! Mintha a mi korszakunkról írta...

De érdemes megismernünk ezt a kort. Mit látunk a korabeli gyülekezetek életében? Virágzanak. Minden üldözés és hátrátétel ellenére a kicsi közösségek óriási erővel indulnak növekedésnek. Sőt! Nemcsak növekednek és megmaradnak, hanem 2-3 évszázad után az egész Római Birodalmat (az akkor ismert egész világot) átforgalmazzák ezek a jól ismert és az ismeretlenség homályában élő kicsi keresztyén közösségek. Először egyszerű emberek, majd tanultabbak csatlakoznak a gyülekezetekhez. Döbbenettel látják az arénákban, hogy Jézus gyermekei nem esnek egymásnak, nem támadnak egymás ellen életük maradék perceit meghosszabbítva. Hamarosan be is szüntetik ezeket a „játékokat”, mert a tömegek elgondolkodnak. Felismerik, hogy ezeknek az embereknek, akikről annyi szörnyűséget elmondtak, még a hálál közelében is békességük van és biztonságban lehetnek. Az volt ott az ő válásukban, amely hiányzott a római mitológiából: az élet. Tertullianus a kor híres

történetírója egyenesen így fogalmaz: a keresztyének minden csepp vére magvetés. Azaz amíg a birodalom szörnyű kegyetlenséggel próbálta kitépni irmagját is a krisztushitnek, minden egyes mártír helyett 20-30-50 újabb keresztyén csatlakozott a katakombák Istent dicsőítő közösségéhez. Így lesznek ott az első preto-riánusok, hivatalnokok, magas beosztású köztisztviselők, az udvar több befolyásos embere – persze krisztushitüket titokban kellett tartaniuk –, míg végül maga a császár (Constantinus) is hitre nem jut 313-ban. A megvetett és tiltott hit lesz, ami megmenti az összeomló birodalmat a negyedik században...

Nekünk ma nem kell szembenéznünk az első századok szörnyűségeivel. De a felelősségünk ugyanaz. Lássuk ezt is!

A keresztyén gyülekezetek felelőssége

Nemcsak a történelmi párhuzamok jelenítenek meg különös hasonlóságokat az első századok és a mai kor között, hanem ebből adódóan a gyülekezetek felelőssége, küldetése (missziója) is. Pár évvel ezelőtt még csak bátorítalan hangok mondták halkán, ma már mindenki belátja: az ún. népegyházi korszaknak vége. *[Az elnevezés azért különös, mert a szó kiötlője, Luther, épp az ellenkezőjére gondolt, mint amit ma értünk a terminus alatt. A népegyház eredeti értelmében azt jelentette, hogy a hívő nép szolgál szemben a katolikus papközpontúsággal.]* A szocialista diktatúra évtizedeinek kontrollgyakorló elvárásrendszere torzította ilyené ma gyülekezeteinket, amelyben kritika nélkül kiszolgálunk minden pogány igényt (pl. a keresztlésben, konfirmációban), gyülekezetközpontú közösségek helyett lelkészcentrikus egyházközösségekben (katolikus testvéreink már ebben is reformátusabbak...), a presbiteri szolgálat számos helyen nyűg, úgy kell összefogdosni a presbitereket, és aki nem elég gyors az ellillanáshoz, azon rajta marad a poszt, így a presbitériumok nem hitbéli döntéseket hoznak, legtöbbször szavazógépként működnek, a választói névjegyzék listáiról meg ne is beszéljünk...

Hova vezetett mindez? Kiüresedő gyülekezetek, kiábrándult tömegek, gyakran jogos éles kritikák, érthetetlen prédikációk, hihetetlenül magas átlagéletkor, üres fogadalmak és eskük, amelyben a lelkész, a fogadalmat tevő és a gyülekezet összekacsint: senki sem gondolja komolyan azt... Végül pedig anyagilag ellehetetlenedő egyházközösségek, amelyek célja már sokkal inkább önmaguk fenntartása, mint küldetésük keresése és betöltése.

Tényleg ilyen egyházat akarunk?

Valóban azt hisszük, hogy egy ilyen közösség alkalmas a posztmodern „Római Birodalom” megszólítására?

Az elkövetkező években arra számíthatunk, hogy a jelenlegi korszak jelentősen megrostálja közösségeinket. Istennek mindenhol lesz egyháza, de nem biztos, hogy mindenhol szükség lesz egyházközösségre is. Miért? Mert ha nem töltjük be az Úrtól kapott küldetésünket, magunk mondunk nemet magunkra. A nagyobb méretű gyülekezeteknek ideig-óráig még nem jelent jelentősebb krízist a helyzet. De a kiüresedés, a tartalom és a cél elvesztése idővel ijesztő visszajelzés lesz az ő esetükben is.

Azok a gyülekezetek azonban, amelyek értékek mentén építkeznek, imádságban és közösségekben kéri el az irányokat, célokat, és ehhez választanak eszközöket (nem pedig fordítva), minden bizonnyal virágzásnak indulnak, ahogy anno a birodalomban is. Az emberek kiéhezettek a hiteles kapcsolatokra, a szolidaritásra, a szeretet közösségi és egyéni megnyilvánulásaira, az evilági lét szorító keretein túlmutató gyülekezeti életre. A mai kor emberét nem érdeklik a hittanóraszámunk, a népszavazási eredményeink, a lelkipásztorképzés, a templomok ragyogó állapota, kiterjedt intézményrendszerünk, politikai befolyásunk... Ezeket megkapja a bálványvallás világában is – csak ott sokkal magasabb minőségben, színvonalban! Amire azonban odafigyel, az az, amit nem kap meg a világban.

Érdekes Jézus szavaira odafigyelni: „*Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szeretlek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13, 34-35). Amikor belép hozzánk egy vendég, vajon fogja-e látni, hogy ezek az emberek szeretik egymást? Vajon mutatni akarjuk csak, vagy megélni is? Vajon megpillantjuk-e egymásban a Krisztust? Vajon eljön-e legközelebb is? Fog-e ez a barátunk vágyakozni közösségünk után?

Azokban a gyülekezetekben, amelyekben érezhető, tapasztalható lesz, hogy ott olyan értékek jelennek meg, amit máshol nem talál meg, azokba a gyülekezetekbe egyre több olyan ember érkezik majd, akik valódi értékeket keresnek.

Ferenczi Zoltán

Keresztyén jövő

Egy kutatás szerint ahhoz, hogy a társadalom életben maradjon több, mint 25 évig, az egy családra eső születések száma 2.11. Ha ennél kevesebb gyermek születik, akkor kihal a nemzet. Történelmileg egyetlen kultúra sem tudott újjáéledni, ahol a születések aránya 1.9 volt. Az 1.3-as arányú születések aránya visszafordíthatatlan folyamatot indít el, mivel így 80-100 évig állna fenn, és nincs olyan gazdasági modell, amely ilyen esetben a társadalom megmaradását biztosítaná.

2007-ben Franciaországban a születések átlaga (családokra lebontva) 1.8, Angliában 1.6, Görögországban 1.3, Németországban 1.3, Olaszországban 1.2, Spanyolországban 1.2. Az Európai Unió születési átlaga 1.3. Történelmi kutatások bizonyítják, hogy ezt az arányt nem lehet visszafordítani. Néhány év múlva az általunk ismert Európa megszűnik létezni. Ugyanakkor, az európai lakosság számaránya nem csökkent. Hogyan lehetséges ez?

Az iszlám beáramlás hatása. 1990 óta az Európába emigráltak 90%-át az iszlám bevándorlók alkotják. Míg Franciaországban a születési átlag 1.8, addig a francia moszlimoknál 8.1 a születési átlag. Ez az első ország Európában, ahol több a mecset, mint a templom. A 20 év alatti francia gyerekeknek 30%-a moszlim, nagyvárosokban pedig ez az átlag felemelkedik 40%-ra. 39 éven belül Franciaország moszlim köz-társasággá válik.

Az elmúlt néhány évben az angliai moszlim lakosság száma 80.000-ról 2.5 millióra növekedett. Több, mint ezer mecsetük van, nem ritkán templomok átalakítása által. Hollandiában 15 éven belül a lakosság fele moszlim lesz. Hasonló a helyzet más országokban is. Példának okáért az orosz hadsereg 40% moszlim katonából fog állni, pár éven belül.

A német államvezetés kiadott egy nyilatkozatot, amelyben azt állítja, hogy a német lakosság csökkenése megállíthatatlan, visszafordíthatatlan, s 2050-re moszlim állammá válik.

Muhamar Kadafi mondja: „Nincs szükségünk terroristákra, nincs szükségünk öngyilkos merénylőkre. Több, mint 50 millió moszlim él Európában, akik néhány évtized leforgása alatt moszlim földrészé változtatják azt.”

Jelenleg Európában 52 millió moszlim él. A német kormány előrejelzése szerint ez a számarány megduplázódik, 104 millióra emelkedik. Hasonló a helyzet Kanadában is... Az a világ, amelyben élünk, nem az a világ lesz, amelyben a mi gyerekeink és unokáink élnek.

Él az egyház - Kálvin szüle

maestoso

Él az egyház	So-li De-o Gló-ri-a	Kál-vin egy-há-za, ha	le-lu-ja.	Há-la lé-gyen	meny-nye-i	A-tyánk-nak,	hi-tünk ör-ző,
Vár az egyház	So-li De-o Gló-ri-a	Kál-vin egy-há-za, ha	le-lu-ja.	Térj be hoz-zánk,	test-vé-re	id-vágy-nak,	add át szi-ved,
Véd az egyház	So-li De-o Gló-ri-a	Kál-vin egy-há-za, ha	le-lu-ja.	É-píts vá-rat	hi-ted szik-lá-já-ra	míg csak tart a	
Kér az egyház	So-li De-o Gló-ri-a	Kál-vin egy-há-za, ha	le-lu-ja.	Ú-julj meg hát	Is-te-nünk-ben	bíz-va.	Fél-e-zer év

Él az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Há - la	lé - gyen	meny - nye - i	hi - tünk ör - ző
Vár az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Térj be hoz-zánk,	mert	vágy - nak,	add át szi-ved,
Véd az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	É - píts vá - rat	hit	szik - lá - já - ra	ke - gye -
Kér az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Ú - julj meg hát	Is -	ten - ben	bíz - va, er - je -

Él az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Há - la	lé - gyen	meny - nye - i	hi - tünk ör - ző
Vár az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Térj be hoz-zánk,	mert	vágy - nak,	add át szi-ved,
Véd az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	É - píts vá - rat	hit	szik - lá - já - ra	ke - gye -
Kér az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Ú - julj meg hát	Is -	ten - ben	bíz - va, er - je -

Él az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Há - la	lé - gyen	meny - nye - i	hi - tünk ör - ző
Vár az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Térj be hoz-zánk,	mert	vágy - nak,	add át szi-ved,
Véd az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	É - píts vá - rat	hit	szik - lá - já - ra	ke - gye -
Kér az egyház	So - li	Gló-ri-a	Kál - vin	egy-há-za.	Ú - julj meg hát	Is -	ten - ben	bíz - va, er - je -

Múltunk képei...

Pár hete telefonhívást kaptam, néhai Dobos Sándor esperes leánya hívott, s felajánlotta az alábbi fotókat közlésre. Szolgatársam Ladmócon adta át a valamikori ladmóci lelkész-esperesről, szolgatársairól és a hetven évvel ezelőtti iskolásokról készült felvételeket. Megilletődve láttam, hogy Dobos Sándor fényképe 1918-ban készült. Számunkra ez az év az első világháború elvesztésének éve, s a történelmi Magyarország de facto széthullásának kezdete. A képen egy fiatal kezdő lelkészt látunk, aki viszont a hit reménységével indul az Úr aratásába.

A második kép egy népes gyerekcsapat. Vajon ma mennyi alapiskolás van Ladmócon? Talán a fele, vagy még annyi sem. Pedig 70 évvel ezelőtt sem volt jobb a gazdasági helyzet!

A harmadik kép az ötvenes évek elején készült Hatfán, ahol lelkészértekezletet tartott a zempléni egyházmegye. Jobbról balra haladva első Tomašula János, Dobos Sándor, Gööz Ferenc nagygéresi, Főző László királyhelmei lelkészek.

tésének 500. évfordulójára

Szöveg-zene:
Szakál Gábor
2009

ke-gyes pász-to - rá-nak di - csé-ret, ál - dás ma-gasz-tal - ja: So - li De-o Gló-ri - a Á - men
 lel-ked a zsol-tár-nak, buz-gón fo-hász-kodj, Jé - zust vár-va: So - li De-o Gló-ri - a Á - men
 ke-gye-lem ó - rá-ja, légy iz - zó fák - lya, ö - rök pél - da! So - li De-o Gló-ri - a Á - men
 er - je - dő ko - vá-sza forr-jon egy-sé - get va - la há - ra! So - li De-o Gló-ri - a Á - men

pász - to - rá-nak di - csé-ret, ál - dás ma-gasz-tal - ja: Gló - ó - ri - a Á - men
 a zsol - tár-nak, buz-gón fo-hász-kodj, Jé - zust vár - va: Gló - ó - ri - a Á - men
 - lem ó - rá-ja, légy iz - zó fák - lya, ö - rök pél - da! Gló - ó - ri - a Á - men
 - dő ko - vá-sza forr-jon egy-sé - get va - la há - ra! Gló - ó - ri - a Á - men

pász - to - rá-nak di - csé-ret, ál - dás ma-gasz-tal - ja: Gló - ó - ri - a Á - men
 a zsol - tár-nak, buz-gón fo-hász-kodj, Jé - zust vár - va: Gló - ó - ri - a Á - men
 - lem ó - rá-ja, légy iz - zó fák - lya, ö - rök pél - da! Gló - ó - ri - a Á - men
 - dő ko - vá-sza forr-jon egy-sé - get va - la há - ra! Gló - ó - ri - a Á - men

pász - to - rá-nak di - csé-ret, ál - dás ma-gasz-tal - ja: Gló - ó - ri - a Á - men
 a zsol - tár-nak, buz-gón fo-hász-kodj, Jé - zust vár - va: Gló - ó - ri - a Á - men
 - lem ó - rá-ja, légy iz - zó fák - lya, ö - rök pél - da! Gló - ó - ri - a Á - men
 - dő ko - vá-sza forr-jon egy-sé - get va - la há - ra! Gló - ó - ri - a Á - men

Testvéri szeretettel minden magyar református gyülekezet kórusának "SOLI DEO GLORIA" Kassán - 2009 májusa Szakál Gábor

Egy kárpátaljai életút:

Narancsik Imre nagymuzsalyi lelkipásztor (2009-05-13)

A Kárpátalján 1944-től fokozatosan berendezkedő szovjethatalom ellenségét látott az egyházakban. Igaz, a református egyházat nem tiltják be, mint a Kárpátalján legnépesebb görög katolikust, de 20 lelkészt deportálnak szibériai fogolytáborokba. Az elsők között volt Narancsik Imre, nagymuzsalyi református lelkész, lapszerkesztő, történész, korábbi teológiai tanár, akinek elsősorban a kisebbségi tudományos és egyházi élet kérdéseiről írt cikkei jelentősek. Ifjúsági és egyházi lapokat szerkesztett Beregszászban, bár aktívan nem politizált, de publicisztikai írásaiban, közszerepléseiben gyakran felemelte szavát a magyarságunkat érintő politikai kérdésekben is, kapcsolatban állt a kor ismert csehszlovákiai magyar politikusaival.

Narancsik Imrét 1946-ban tartóztatták le a szovjet hatóságok, elítélték és 1947-ben halt meg fogolytáborban. Dr. Ortutay Elemér görög katolikus lelkész, teológiai tanár, a hittudományok doktora a harmincas évekre visszaemlékezve a következőket mondta róla: "Beregszászon a prágai, brünni és pozsonyi főiskolásokat az úgynevezett Széchenyi-kör tömöríti. Ennek egyik gyakori előadója

Narancsik Imre, muzsalyi református lelkész. Az ő szavai és életvitele kristályozták bennünk a tiszta magyar öntudatot és a krisztusi, keresztény elveket... az orosz lágerben Narancsik Imre is meghalt, akinek halálát nagyon fájjalom, én különösen, hisz éveken át szellemi, lelki tanítóm volt. Tisztelettel és hálával gondolok személyére."

Mi megpróbáltunk utánajárni, hogy ki is volt a nagymuzsalyiak mártír lelkésze, miért tarthatták többek között őt veszélyesnek a vidékünket megszálló szovjetek.

Narancsik Imre 1904. január 25-én született a Komárom megyei Csallóköz-arányoson, szülei gazdálkodók voltak. Őt fiúgyermek közül ő volt a legidősebb. Károly öccse szülei kis gazdaságát vezette tovább, Elek szintén lelkész lett, Péter tanítói oklevéllel MÁV-tisztviselőként dolgozott, a legfiatalabb, Vince pedig a munkácsi kereskedelmi középiskolában tanult tovább.

Imre 1917 őszétől a komáromi Szt. Benedek-rendi Katolikus Főgimnáziumban tanult, majd 1925 őszén a losonci Református Teológiai Szeminárium elsőként induló évfolyamába iratkozott

be, mindkét helyen kiváló volt a tanulmányi eredménye. 1928-29-ben a hallei Friedrichs Egyetem teológiai fakultásán tanult, főleg ösztövségi körben. Ennek eredményeként 1931-ig a losonci Teológiai Szemináriumban tanította az ösztövségi tudományok egy részét, majd később dogmatikát és segédtudományait is. Lelkeszi szolgálatát a teológiai munkája mellett Zsigárdon mint helyettes lelkész kezdte. 1930. január 1-től a Felvidéki Református Egyház Egyetemes Konventje mellett titkár Pozsonyban, majd 1932 márciusától püspöki titkár. 1935 augusztusában Garamkissalón lelkész, egy hónappal később Lévára rendeli az esperes, innen hívta meg egyhangúlag a nagymuzsalyi református egyház. 1936. február 16-án volt a lelkészi beiktatása Nagymuzsalyban. Még abban az évben házasságot kötött Tusa Gabriella Juliánnával, Tusa Menyhért viski lelkipásztor leányával. Házasságukból két gyermek született: 1939-ben Gabriella, 1942-ben pedig Ágnes.

Nagymuzsalyban lelkészi tevékenysége mellett hitoktatást is végzett. Szabadidejében szociográfiai és egyháztörténeti kutatásokkal foglalkozott, eredmé-

nyeit elismert szaklapokban publikálta. Aktívan részt vett az akkori kárpátaljai magyar közéletben. 1928-30 között Varga Imrével és Tárnok Gyulával közösen szerkesztette a Baráti Szó című református ifjúsági folyóiratot Beregszászban. A szovjet megszállást követően 1946-ban Narancsik Imrét letartóztatták és a múltban kifejtett politikai tevékenység vádjával elítélték. Rabként egy irkutszki szovjet fogolytáborban halt meg 1947-ben. Itt lenne az ideje, hogy végre hozzáférjenek a korszakot kutatók azokhoz az iratokhoz is, amelyekből kiderülne, milyen vádak alapján ítélték el a tiszteletes urat, illetve tanulságos lenne olvasni, hogy kik és mit vallottak ellene...

Nagymuzsalyban még ma is elevenen él a tiszteletes emléke. A 73 éves Pataky Ferenc, akinek az édesapja presbiterként jól ismerte a tiszteletes urat a következőket mondta: "Narancsik tiszteletes úr úgy került ide, hogy három muzsalyi presbiter, a két Tóth János és Sztreha János hallotta őt prédikálni Léván. Rögtön, amikor kijöttek a templomból, meghívták lelkésznek. Az volt a csoda, hogy ez a nagy műveltségű lelkész, teológiai tanár elfogadta a lelkészt kereső muzsalyi gyülekezet meghívását. A szüleim és a nagymamám nagyon bizalmas, jó viszonyban voltak a tiszteletes úrékkal, tőlük tudom, hogy Narancsik Imre a szerelme miatt jött Kárpátaljára. A későbbi felesége, Tusa Ella a tanítványa volt. Ha csak tehette, vonaton ment a szerelméhez Viskre, majd itt a muzsalyi parókiában volt az esküvő, itt is laktak.

Narancsik Imre tiszteletes úr engem keresztelt elsőként 1936-ban, miután ideérkezett. Itt születtek a lányai, Gabika és Ági. A tiszteletes úr állítólag nyolc nyelven beszélt, többek között németül és oroszul is. Egyszer, 1946 végén a

nagynéném férjével ment szekérral Váriba a malomba. Ahogy jöttek hazafele, lehúzták a szekérről és elvitték Ungvárra. Amikor ítélték, a presbitériumból többen is elmentek Ungvárra, hogy bizonyítsák az ártatlanságát, ott volt többek között az apám, meg Szatmári János, Beregszászi János és Sztreha Mihály. Határozottan léptek fel a védelmében, de ott általa írt újságcikkekre hivatkozva mégiscsak elítélték. Édesapám, amikor hazajött, azt mondta, hogy hét vagy nyolc évet kapott. De a községháza akkori titkára úgy értesült, hogy 25 év a büntetése.

A tiszteletes asszonyt két kislányával együtt kitétték a parókiáról, helyükre egy orosz katonatiszt költözött be a feleségével és a fiával. Egy szekér könyvet hozott el onnan az apám, itt a hátsó szobában válogattak belőle lelkészek és orvosok később. Sok orvosi könyv is volt közöttük, az a kevés, amit adtak az értékes könyvekért, az is fontos volt számukra, élni kellett valamiből. A tiszteletes asszonynak előbb az iskolaigazgató adott egy szoba-konyhás házat, hisz eleinte tanított még az iskolában. Egy idő után onnan is ki kellett költözzenek, egy család fogadta be őket itt a főutcán, onnan kerültek később Nagyszőlősrre, végül pedig egy rokon lelkészcsalád segítségével áttelepültek Magyarországra.

A kilencvenes évek elején kaptunk egy orosz nyelvű levelet, amelyben azt tudatta velünk a hatóság, hogy rehabilitálták a tiszteletes urat. Akkor azt mi közösen lefordítottuk és tudattuk a gyülekezettel, majd a templom falán márványtáblát avattunk Narancsik Imre mártír lelkészünk emlékére. Itt volt az avató ünnepségen a két lánya és az özvegye is. A tiszteletes asszony azt kérte, hogy ha visszakapjuk a református parókiát, akkor okvetlenül hívjuk meg Muzsalyba. Sajnos, akkorra már meghalt."

Estók István jelenlegi nagymuzsalyi református lelkész is kutatta elődje tevékenységét. Szerinte 1946 telén még Nagymuzsalyban volt Narancsik Imre. Valószínűleg 1947 elején vitték el és még abban az évben meg is halt Irkutszkban. Bereczky Zoltán tízéves volt 1944-ben, így emlékszik: "1944. október 24-én ellenállás nélkül vonultak be az orosz katonák Muzsalyba. Narancsik Imre és az én apám, Bereczky György fogadta őket. Egy puskalövés nélkül megszállták a falut. Na, megúsztuk a háborút, mondták, de tévedtek. Nem sokkal később Nagymuzsalyból a magyar férfiakat, köztük az apámat és az öccsét, dr.

Bereczky Gusztáv ügyvédet háromnapos munkára vitték, összesen 132 muzsalyi magyar férfi halt meg Belorusziában a boriszovi lágerben. Narancsik Imre itthon maradt még egy ideig, de aztán őt is elvitték. A családját kitétték a parókiáról, ahová beköltözött egy Popov nevű határőr alezredes.

A tiszteletes úr Muzsalyból is rendszeresen járt vizsgáztatni a teológiára, több nyelven levelezett, újságot szerkesztett, kiváló kapcsolatokkal rendelkezett. De ha kellett, felvette a permetezőgépet, gyalog ment ki a Várna-hegyre és saját maga bepermetezte az egyház szőlőjét, kapált, két tehene volt, angoranyulakat tartott. Ezt ma már nehezen tudnám elképzelni egy református lelkészről. Mindenki felnézett rá, megvolt a becsülete."

(Kárpátalja Hetilap - Badó Zsolt)

Lampéert Géza

Az öreg zsolttárosról

*Kiss templomunk üres padjában
Kopott zsolttár búsol magában.
Reménykedve várja csak várja:
Mikor jó már öreg gazdája.*

*Csudálkozik egyre felette:
Hogy por is már-már belepte.
Vasárnapra múlik vasárnap
S híre nyoma sincs a gazdának.*

*Pedig szólt a harang szava,
A legelső mindig ő vala,
Téli fagyba a nyári melegbe
Az éneklést mindig ő kezdte.*

*Kopott zsolttárját csak felcsapta,
S mint a szarvas híves patakbra:
Óhajtozott lelke az égbe...*

*S egy mosolygó nyári estelen
El-fel is szállt szépen, csendesen...
S ott hol nem kell többé a zsolttár...
Az égi kórusban dalol már.*

*Itt a földön mimást se hagyott,
Csak zsolttárját s az üres padot.
Sopánkodott is a szóbeszéd:
-elénekél szegény mindenét...*

*Szánják, mondják szegénynek mások,
-mi tudjuk csak, dalos pajtások,
s a kopott könyv s az árva pad:
ő volt szegény a leggazdagabb!*

Lampéert Géza a XIX század végén
Mencshelyen született költő, író.

Szerertettel özv. Katona Gézáné
Nagysallóbi

A Káspát-medence Reformátussága

Ritoók Zsigmond professzor kapta a legrangosabb Magyar tudományos elismerést (2009-05-24)

A Nemzeti Színházban vasárnap este átadták az egyik legrangosabb magyar tudományos elismerést, a Bolyai-díjat. A kétévente átadott díjat idén dr. Ritoók Zsigmond filológus-történész kapta. A most 79 éves Ritoók Zsigmond az Eötvös Loránd Tudományegyetem nyugalmazott tanszékvezetője, professor emeritus, akadémikus.

1929-ben született Budapesten, latin-görög szakos tanári oklevelet szerzett az ELTE-n, majd 1952 és 1958 között tanársegédként dolgozott az egyetemen. 1958-tól 12 éven át tanított a budapesti Martos Flóra Gimnáziumban, majd 1970-től az MTA Ókortudományi Tanszéki Kutatócsoportjában dolgozott főmunkatársként. 1986-ban kezdett tanítani az ELTE-n, 1987 és 1993 között vezette a Latin Nyelvi és Irodalmi Tanszéket. Vendégtanár is volt a grazi és a heidelbergi egyetemen. 1999-ben vonult vissza a katedráról, de a tudományos életben továbbra is aktív maradt, rendszeresen publikált új kutatási eredményeket.

Kutatási területe a korai görög epika és dráma, az antik esztétikai gondolkodás, az antikvitás továbbélése. 1985 óta az irodalomtudomány doktora, 1993 óta az MTA rendes tagja. Munkáját a Bolyai-díj előtt 1992-ben a Szent-Györgyi Albert-díjjal jutalmazták, 1995-ben a köztársasági elnök a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét adományozta neki, 2008-ban megkapta ugyanennek az elismerésnek a csillaggal ellátott fokozatát. 2001-ben Széchenyi-díjat kapott.

A kétévente átadott Bolyai János Alkotói Díj az első jelentős magánkezdeményezésű tudományos elismerés Magyarországon 1945 óta, az ehhez kapcsolódó alapítványt 1998 májusában magánvagyonukból hozták létre magyar üzletemberek, Karsai Béla, Lantos Csaba, Somody Imre és Várkonyi Attila. A kezdeményezéshez idén védnökként csatlakozott két magyar származású tudós, Oláh György Nobel-díjas kémikus és John Lukacs történész. A díjról döntő bizottságot a köztársasági elnök vezeti, a tagok közül hetet az MTA elnöke jelöl, további hetet pedig a Bolyai-díj alapítói delegálnak. Az elismeréssel korábban 50 ezer euró járt, de Ritoók Zsigmond már 100 ezer eurót kap a díjjal.

A Bolyai-díjat első alkalommal Freund Tamás agykutató kapta 2000-ben. 2002-ben Roska Tamás elektronikai mérnök-kutatót díjazták, két évvel később pedig Bor Zsolt lézerfizikust. Legutóbb tavalyelőtt osztottak Bolyai-díjat, akkor Lovász László matematikus kapta az elismerést.

Forrás és fotó: index [FORRÁS]

Már nem a hóhér nevét emlegetik

– újra van Kálvin János tér Kassán (2009-08-03)

Újra van Kálvin János tér Kassán. A kassai Óváros önkormányzata úgy döntött, hogy átnevezik a Miklós börtön melletti teret, amely újra Kálvin János nevét viselheti.

A református templom melletti teret sokáig csak a Miklós börtön melletti térként emlegették, mivel az egyik középkori épületben börtön és kínzókamra működött, az épületet pedig az egyik hóhér, Miklós után nevezték el. Kálvin János 500. születésnapjától a tér újra a genfi reformátor nevét viseli Kassán.

Olcsó üdülési és szálláslehetőség Horvátországban

A Split közeli Trogir körzetében kellemes apartmanháza hívjuk fel olvasóink figyelmét. Kellemes környezet, magyar nyelvű kiszolgálás a gyönyörű történelmi városok közvetlen

közeliében. További információk a www.slapare.com/index_hr.html honlapon.

A Református Tanulmányi Központ hírei

MEGHÍVÓ

A deregnyői Református Tanulmányi Központ 2009. augusztus 17-22-e között ötödik alkalommal rendezi meg a „**Kárpát-medencei Lelkész-családok hetét**”, melynek keretében az érdeklődők számára üdülési lehetőséget biztosít a Felvidék keleti régiójában. A résztvevők számára szállást és egész napi étkeztetést biztosítunk. **A részvételi díj egy család számára (létszámtól függetlenül) 55 Euro egész hétre.**

Kirándulási lehetőségek: Sirava és a Vianna-i tó 24km.

Ruszin fatemplomok régiója: 50 km

Bártfa – Eperjes 110 km.

Ung-vidék és Bodroghöz nevezetességei

Kérésre közös autóbuszkirándulás biztosítható.

Jelentkezni 2009. július 31-ig lehet a következő elérhetőségeken:

Telefon: 00421-56 6282560,

mobil: 0908 035 094

E-mail: csoma@copusnet.

Készül a SZERETETNAPTÁR 2010

Szerkesztőségünk számára a nyár eleje azt jelenti, kezdődik a Szeretetlenaptár szerkesztése. Szeretettel hívjuk fel a lelkipásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok figyelmét, hogy gyülekezeti tudósításaikkal, fényképekkel teljesebbé tehetik egyházi életünk naptári összefoglalóját. A beszámolókat szerkesztőségünk E-mail címére vagy postai címére küldhetik. Előre is köszönjük segítségüket.

Csoma László

A Református Tanulmányi Központban kapható kiadványok

Gyerekeknek:

Bibliai történetek gyerekeknek	3,32 euro
Te taníts engem (hittankönyv 12 éven felülieknek)	1,66
Az első képes Bibliám (8 éves korig)	5,-
Képes Biblia gyerekeknek	9,95
Szencei L. A koldusdiák	1,-

Teológiai irodalom:

Dr. Boross G.: Katechetika	1,66
- „ - : Bevezetés a missziológiába	1,-
Dr. Karasszon I.: Izrael története	1,66
O. Cullmann : Az Újszövetség krisztológiája	1,66
Fekete Károly : Példázatos szavak – életés példák	4,-
U. Gáber: H. Zwingli - Bevezetés életébe és munkásságába	7,-
Dr. Gyökössi E.: Hogyan tartsunk gyermek bibliórát	1,-
Varga Zs.: Újszövetségi görög-magyar szótár	10,-
Sogin: Bevezetés az Ószövetségbe	5,-
Kiss Sándor: Újszövetségi görög-magyar szómagyarázat	1,66
Bolyki J.: Újszövetségi bevezetéstán	1,-
Niesel: Kálvin teológiája	3,-
Baldermann: A Biblia a tanulás könyve	3,-
Makkai S.: Szolgálatom	2,-
Moltmann: A reménység fénye	3,-
Karácsony S. A hegyi beszéd	1,-
Török I.: Határkérdések szolgálatunkban 1972-1989	1,-
Keresztyén Bibliai Lexikon I. – II. kötet	10,-
Presbiteri füzetek	1,50
Pecsuk Ottó: Pál és a rómaiak – a Római levél kortörténeti olvasata	12,56
Timm H. Lohse: Villámbeszélgetések a lelkipáncolásban	6,90
Gerzsenyi S.: Bibliai fejtörő	5,20

Kálvin Jánosról szóló irodalom

Dr. Huszár Pál: Kálvin János élete	7,-
Evangéliumi Kálvinizmus	12,50
Kálvin János: Kik a boldogok (igehirdetések)	2,15
E. Busch: Istenismeret és emberség-betekintés Kálvin teológiájában	8,20

Kálvin időszerűsége – tanulmányok 16,50

Konfirmandusoknak

KIS KÁTÉ	1,-
Énekeskönyvek:	
- Nagybetűs énekeskönyv	6,31
- Középméretű énekeskönyv	5,48
- Kisméretű énekeskönyv	5,81
- Halleluja énekeskönyv	3,32

BIBLIÁK

Károlyi fordítású standart méret	11,88
Károlyi fordítású családi Biblia	18,19
Újfordítású standart méret	15,20
Újfordítású családi Biblia	15,57

IMAKÖNYVEK

Sziksai imakönyv	9,19
A Sionnak hegyén	2,10
Örömben és bánatban	5,88

Emléklapok

Konfirmációi és házasságkötési emléklap 0,50

Cseh nyelvű:

Rican-Molnár: 12 století církevných dejin	3,-
M. Bič: Ze sveta Starého Zákona	3,32
Radostná zvest Starého Zákona	1,66
Št. Šoltész: Dejiny krest. církve	1,66
Cesta Božeho lidu	3,32

Lelkipásztorok figyelmébe

IGEHIRDETŐ 2008-as év teljes sorozata ára	18,25
IGEHIRDETŐ 2007 - 2,3,4,5,10,11,12 szám	1,27/ szám
IGEHIRDETŐ 2006 - 3,5,6	
IGEHIRDETŐ 2004 - 6,7	
IGEHIRDETŐ 2003 - 12	

Címünk:

Ref. Lelkészi Hivatal 076 74 Drahnov 216.
Telefon és E-mail: 056 6282560, csoma@copusnet.net